

Ketkä Rahastavat Politikoinnista

WASHINGTONISTA saapuneiden uutisten mukaan ovat Yhdysvaltain tuotantolaitosten omistajat rahastaneet enemmän kuin 300,000 dollarilla Demokraattipuolueen vaalitaistelua. Ei tosin suoranaisesti, vaan ilmoittamalla liikkeitään mainitun puolueen konventionin käsikirjassa. Se, että sanottua kirjaa myydään \$2.50 kappale joka tietysti tapahtuu voittoa tuottavasti, toteaa ilmoittamisen olleen keskinkertaista kalliimpaa. Mutta siitä ei tietenkään ole tingitty, sillä kysymyksessä onkin pääasiallisesti ollut vain vaalitaistelun rahastaminen.

Enemmän ovat käsikirjassa liikkeitään ilmoittaneet viinapolttimoiden ja muiden väkijuomaliikkeiden omistajat, jotka ovat ostaneet ilmoitustilaa 73,000 dollarin edestä. Seuraavalla tilalla ovat automobili- ja lentokonetehtaiden omistajat, jotka ovat ilmoittaneet 27,500 dollarin edestä öljy-yhtiöiden osakkeiden omistajat ovat ilmoittaneet 15,500 dollarin edestä ja muut summat on saatu pienemmissä erissä eri tuotantolaitosten omistajilta ja järjestöiltä.

Ilmoittajain joukossa on meille joitakin viime aikoina hyvin tunnetuiksi tulleita liikkeitäkin, kuten Remington Rand, Inc., jonka useissa tehtaissa työskentelevät työläiset ovat parhailaan lakossa, ja Goodrich sekä Goodyear yhtiöt, joiden Akronissa, Ohio, olevissa tehtaissa työläiset ovat myös hiljattain käyneet työmaataisteluita olosuhteittensa korjaamiseksi ja palkkojensa ylentämiseksi.

Onpa United Mine Workers of America, hiilenkaivajain unio, ostanut käsikirjasta ilmoitustilaa 5,000 dollarin edestä. Mitä tämä hiilenkaivajain unio on ilmoittanut, siitä ei tämän kirjoittaja ole tietoinen.

Kaikilla muilla käsitämmme olevan kyllin paljon syytä rahastaa politikoinnista, paitsi hiilenkaivajain uniolla, jonka tarkoituksena pitäisi olla työläisten olosuhteiden korjaamisen suoranaisen työtaisteluiden kautta. Sitä varten ainakin sen perustuslaeissa selitetään kaivosmiesten olevan välttämätöntä järjestyä. Mutta lieneekö Lewis ja toiset "teollisuusunion" kannattajat havainneet olevan viisainta ostaa politikoinnista puolelleen ja heittää lakkoile-

minen pois. Jos niin, niin he eivät vielä liene tietoisia siitä seikasta, että ylloikeuden tuomareilla on valta julistaa politikoinnista työläisiä "hyödyttävät" lait perustuslakivastaisiksi.

Otaksuttavaa myös on että Amerikan Federation of Laborin on kohdaltaan avustanut Demokraattipuolueen vaalitaistelua, vaikkein siitä käsillämme olevassa luettelossa mitään mainita. Siihen viittaa sekin, kun A. F. of Labor oli lähettänyt ohjelmansa hyväksyttäväksi Clevelandissa, Ohio, pidettyyn demokraattien konventioniin. Se ei siellä tullut kuitenkaan hyväksytyksi, joskin joillekin sinä oleville kohdille annettiin niin paljon huomiota, että niistä mainittiin ylimalkaisesti konventionissa hyväksytyssä vaaliohjelmassa.

Näiden mainittujen unioiden johtajain poliittikkaan sekaantuminen toteaa sen mitä osaa he vievät työläisten olosuhteiden korjaamisessa. He käyttävät unioiden jäseniltä koottuja varoja mielivaltaisesti politikoinnista hyväksi jäsenistön luvatta. Mutta silloin kun tulee kysymykseen työläisten järjestämistarkoituksiin rahojen luovuttaminen, niin ottavat johtajat siihen aina kielteisen kannan ja valittavat rahan vähyyttä. Sama pitää paikkansa myöskin lakkolaisten avustamiseen nähden. Jokaisen lakkolaisten avustamiseen nähden. Voidaanpa sanoa, että monta monituista kertaa ovat lakkoutuneet mainittujen unioiden jäsenet joutuneet lopettamaan lakkonsa juuri sen tähden, kun eivät ole saaneet unioiltaan avustusta niistä rahoista, jotka he ovat vuosien varrella koonneet niiden kassoihin.

Mutta tästä kaikesta huolimatta on vielä paljon sellaisia työläisiä, jotka olettavat kyseessä olevien unioiden johtajien toimivan heidän etujaan silmälläpitäen. Se kuitenkin osottautuu harhaan johtavaksi käsitykseksi, otimme sen harkinnan alaiseksi minkä hyvänsä työläisille paljon merkitsevän tapahtuman yhteydessä. Sen näyttävät lukuisat mainittujen unioidenkin jäsenet jo havainneen ja siksi heidän keskuudessaan on viime aikoina ilmennyt entistä enemmän tyytymättömyyttä johtajiaan kohtaan. Le-

wis näyttää yrittävän tyynnyttää tyytymättömyden tarjoamalla työläisille niinkutsuttua "teollisuusuniota", mutta saamme olla vakuu-

tettuja siitä että hän tulee sinä yrityksessään epäonnistumaan, sillä työläiset tahtovat vapautua virkavaltaisista johtajista.

Hallituksien Toimenpiteet Työläisiin Nähdessä

JOS missään, niin Suomessa on viimeisen neljännesvuosisadan aikana puuhailtu paljon työläisten työpäivän pituutta, palkkaja muita työsuhteita koskevien lakien laadinnassa. Lukuisia kertoja on sosialidemokraattisissa sanomalehdissä julkaistu tuloksia, joiden mukaan — jos lainlaadinnan kautta työläisten olosuhteita voitaisiin korjata — pitäisi Suomen työläisillä nyt jo olla koko siedettävät olosuhteet. Mutta mikäli sieltä saapuneista uutisista voimme päätellä, niin ei siellä ole vielä työläisillä edes oikeutta lakkoutuakaan tarkoituksella parantaa siten olosuhteitaan ja lyhentää työpäiväänsä, puhumattakaan siitä että työläisten olosuhteet olisivat siellä paremmat kuin sellaisissa maissa, joissa työläisiä "hyödyttävien" lakien laatijasosialistit eivät ole vielä koskaan päässeet hallituksissa määrälliksi tekijöiksi.

Tästä kaikesta huolimatta työskentelevät Suomen politikoitsijat edelleen työläisiä "hyödyttävien" lakien laadinnassa, joka edellyttää heillä yhä vieläkin olevan työläisten kannatuksen. Tämä, jos mikään, panee ajattelemaan, etteivät kokemuksetkaan ole opettaneet mitään niin paljon kokeneelle Suomen palkkatyöväestölle. Silhen suuntaan ainakin viittaavat siellä ilmestyvät sanomalehdet ja aikakausjulkaisut, sillä niissä edelleenkin painostetaan sitä seikkaa, että työläisten työvoima — heldän ainoa omaisuutensa ja sen korvauksen suuruus pitäisi olla lailla turvattu sekä määritelty.

Ruotsissa on myös politikoitsijat työskennelleet "työläisten hyväksi" lainlaadinnallisella areenalla, mutta sielläkin näyttää — kuten kaikkialla muuallakin — päinvastaiset lait pyrkivän etualalle. Viime aikoina on Ruotsin valtiopäivillä tehty työvoimanostajain taholta useita yrityksiä päästä rajoittamaan järjestyneen työväestön vapauksia, jos niitä siellä koskaan on ollutkaan, lakkotalisteluiden kautta

ryhtyä olosuhteitaan korjaamaan. He ovat nimittäin vaatineet että hallituksen olisi hypättävä työläisten niskaan, silloin kun he lakkoutuvat, kovakouraisemmin kuin mitä se on tähän saakka tehnyt. Onpa sielläkin menty niinkin pitkälle, että on vaadittu julistettavaksi kielletyiksi kaikki yhteiskuntavaaralliset lakot, joiksi mikä lakko tahansa voitaisiin hallituksen taholta koska hyvänsä julistaa.

Tanskassa hiljattain työnantajain aloittaman taistelun yhteydessä tuli samoin ilmi monien mielenkiintoisten tapahtumien yhteydessä se mitä osaa hallitus pelaa työläisten ja työvoimanostajain välisissä taisteluissa. Kun työläiset siellä hyväksyivät hallituksen nimittämän välityslautakunnan ehdotuksen työriidan lopettamisesta, niin työnantajat hylkäsivät sen. Vaikka sanomalehdissä selostettiin taistelun jatkamisen olevan vakavan kysymyksen Tanskan yleiseen hyvinvointiin nähden, niin ei hallitus kuitenkaan yrittänyt asettaa työnantajia siitä vastuunalaisuuteen. Sitävastoin sen taholta alettiin laatia lakeja, joiden mukaan töiden lopettaminen tulisi kielletyksi ja riittäisyyksien sovittamisoikeus jätettäisiin pääasiassa välityslautakunnan hyvästä tai huonosta tahdosta riippuvaksi.

Kreikassa määräsi hallitus sotilaansa teurastamaan lakkolaisia, kun he viime toukokuussa ryhtyivät lakkotalistelun kautta korjaamaan siedettämättömiksi käyneitä olosuhteitaan. Työläiset vastasivat hallituksen sotilaiden raakamaisiin toimenpiteisiin 24 tunnin yleislakon julistamisella, joka merkitsi sitä että sotilaat lopettivat heti lakkolaisten teurastamisen ja hallitus joutui luopumaan häpeällisesti ensin Salonikin tupakkatyöläisten lakon puhjettua ottamastaan raakamaisesta kannasta.

Bulgariassa olivat hallituksen kynnet myös, samoihin aikoihin kuin Kreikassakin, lakkoutuneiden työläisten kurkussa kiinni ja lukuisia